
Nevěsta lorda MacKaye

Lynsay Sands

„Annabel? Annabel!“
Annabel si rozespale povzdechla a odvrátila se od pronikavého hlasu, který ji burcoval ze spánku.

„Vzbud se, holka jedna!“ ozval se hlas naléhavěji.

„V noci jsme se sestrou Clarou hlídaly rodící kobyly,“ zamumlala Annabel, když rozeznala hlas sestry Maud. „Abatyše řekla, že si dnes můžeme pospat.“

„Aye, jenže teď tě mám přivést, protože je tu tvá matka.“

Annabel se na úzké pryčně obrátila na záda, zamrkala a upřela na sestru užaslý pohled. „Cože?“

„Přijela tvá matka a chce tě vidět,“ opakovala Maud klidněji. Přitom se sehnula pro nuzné šaty, které Annabel v noci pohodila na zem.

Dívka si všimla, jak se jeptiška mračí, když zmačkané šaty proklepává. Nejspíš bude abatyši hned žalovat, jak zachází s oblečením. Annabel zalitovala, že si nedala tu práci a před spaním roucho pečlivě nesložila na skříňku v nohách postele. Byla ale příliš vyčerpaná. K ránu se dopotácela na pokoj, kde se v rychlosti svlékla a svalila na postel. Za to ji po matčině návštěvě jistě stihne nějaký trest a už se nevyspí.

Vzpomněla si na matku a posadila se na okraj lůžka jen v košilce, pod níž měla hrubou vestu. Pak si promnula oči.

„Co tu matka vlastně dělá?“ zeptala se, když jí Maud podala šaty.

„To nevím. Hned po příjezdu zašla k abatyši a jsou tam pořád,“ odpověděla Maud prkenně a zadívala se na vestu z hrubé příze.

Annabel ji dostala za trest, aby nezapomínala na to, že nemá po chodbách ztřeštěně pobíhat, ale pohybovat se klidně a důstojně, jak se na budoucí nevěstu Páně sluší. Jelikož vestu už nosila, za zmačkané šaty nejspíš dostane rákoskou. A sestru Maud to jistě potěší, protože ji z nějakého důvodu nikdy neměla v oblibě.

Annabel se v rychlosti oblékala a začínala si dělat starosti. Návštěva matky nevěstila nic dobrého. Vždyť se od chvíle, co ji sem před čtrnácti lety přivezla, vůbec neukázala. Muselo se stát něco zlého. Zemřel snad otec? Nebo sestra? Nepřepadli hrad Waverly nějakí raubíři? Tolik děsivých možností. Nic dobrého by sem ale matku tak brzy po ránu přijet nedonutilo. Vždyť se na cestu musela vypravit v noci...

„Jak dlouho už je matka u naší abatyše?“ zeptala se, když si zavazovala šaty.

„Copak já vím?“ obořila se na ni Maud. „Mám spoustu jiné práce, než sledovat, co dělají tvoje návštěvy. Chvíli pozorovala, jak si Annabel v rychlosti pročesává vlasy a divoce škube za zcuchané prameny. „Jestlipak abatyše ví, že sis dosud neoholila hlavu?“

Annabel ztuhla. Měla to nařízeno už několik týdnů, ale zatím se k takovému kroku neodhodlala. Ještě přece nebyla jeptiškou, nepatřilo to k jejím povinnostem, a tak dlouhé vlasy ukryvala pod plachetkou.

Místo odpovědi tedy raději odložila hřeben, zahalila si hlavu a spěchala ke dveřím. „Děkuji, žes mě vzbudila, sestro.“

Cítila, jak ji Maud ze zadu propichuje pohledem, a polekala se, že v její nepřítomnosti jí začne prohledávat pokoj, aby na ni mohla abatyši donést něco dalšího. Tomu už Annabel ale těžko zabrání. Soustředila se tedy na důvod návštěvy své matky.

Málem se dala do běhu, aby u abatyše byla co nejdříve, ale zpomalila, když míjela převorku, která se na ni pohoršeně zamračila. Jakmile však odbočila za roh, rozběhla se znovu a nezastavila se, dokud nebyla na dohled pokoje, kde abatyše bydlela i úřadovala.

Přede dveřmi zahlédla dvě ženy, svou matku však poznala jen proto, že nebyla abatyše. Neviděly se od chvíle, kdy ji jako sedmiletou dívku přivezla do kláštera. Tahle žena se matce z jejích vzpomínek ale vůbec nepodobala. Její maminka přece byla krásná světlovláska s červenými líčky a třpytivýma očima. Tato pobledlá, prošedivělá dáma měla oči ustarané a rozhodně se neusmívala. Její rty tvořily přísnou linku a úzkostně si mnula ruce.

„Á, tady ji máme,“ pronesla abatyše, jakmile spatřila Annabel, a pro povzbuzení matku poplácala po ruce. „Už brzy budete moci vyrazit na cestu. Všechno zas bude dobré.“

„Děkuji,“ zašeptala paní Withramová a upřela oči na blížící se dívku.

Netvářila se ale příliš nadšeně. Jestli matka vypadala jinak, než Annabel čekala, ona sama ji nejspíš také překvapila. Na moment se dokonce zdálo, že paní matka je tím, co vidí, zklamaná.

Annabel k nim nestačila ani dojít, když se abatyše obrátila a zmizela ve svém pokoji, a paní Withramová běžela dceru přivítat. O vítání ale nemohla být ve skutečnosti řeč, protože ji spíše prudce popadla za ruku, otočila ji směrem, odkud přišla, a táhla ji za sebou. „Musíme si pospíšet!“

Annabel vytřeštila oči, když vycházely z opatství, a polekaně se zeptala: „A kam to jdeme?“

„Domů,“ zněla překvapivá odpověď.

„Domů?“ žasla dívka. „Můj domov měl být přece tady. Co se...?“

„Jsou koně připraveni na cestu?“ přerušila ji matka. Annabel měla na moment dojem, že otázka patří jí, jenže to už došly ke kočáru, kde na ně čekal podsaditý starší muž.

„Aye, má paní. Abatyše poslala převorku, aby nám poskytla pár nejlepších koní, co tu mají, výměnou za ty naše. Jsou odpočatí a obstaraní. Dopraví nás zpátky stejně rychle, jako jsme přijeli.“

Annabel se zadívala na zapřažené koně. Poznala je – skutečně byli ti nejlepší, co ve stájích měli. Pochopila ale, že je abatyše vyměnila za něco mnohem lepšího. Matka už ji ovšem znovu zatahala za rukáv.

„Děkuji, Aelricu.“ Pak s pomocí kočího nastoupila a vtáhla dceru do kočáru za sebou. Svírala křečovitě její ruku, jako by měla strach, že dívka každou chvíli uteče. Když ji uvnitř stáhla na sedadlo vedle sebe a konečně pustila, Annabel si promnula místo, kam jí matka zaryla nehty.

Aelric za nimi zavřel dvířka a pak se kočár zhoupl, když nasedal na kozlík. Jakmile se rozjeli, Annabel znejistěle pohlédla na matku. „Kam to jedeme?“

Považovala to za rozumnou otázku. Koneckonců, matka ji právě nechala vytáhnout z postele a jediného domova, jaký po čtrnáct let znala, bez jediného vysvětlení. Matka však jen otráveně zopakovala: „Už jsem řekla, že domů.“

„Opatství Elstow je přece můj domov,“ zašeptala Annabel.

„Už ne,“ řekla matka rozhodným hlasem. „Teď je to Waverly.“

To byla dost znepokojivá zpráva. Annabel měla na rodný hrad jen nejasné vzpomínky. A tak se jí poněkud ulevilo, když matka dodala: „Tedy jen na příští den nebo dva.“

Takže jede domů na krátkou návštěvu, pomyslela si Annabel a cítila se hloupě, že ji napadlo něco jiného. Vždyt neměla příležitost ani si sbalit pár osobních věcí. Což ji začalo mrzet, protože s sebou neměla nic než šaty, co si oblékla. Takový spěch ale musel přece jen znamenat něco zlověstného.

„Jde o mého otce?“ zeptala se soucítějně. Skutečnost, že otec zemřel a ona se má zúčastnit jeho pohřbu, by dávala smysl. Navíc ji rozesmutnila, což bylo zvláštní, protože si na něj téměř nepamatovala. Vybavil se jí jen vysoký, snědý, pohledný muž, který ji kdysi objal na rozloučenou a pošimral ji přitom vousy na tváři. Jindy ho nevidala, protože stále někde válčil pro svého krále.

„Proč o něj?“ ozvala se matka vyčerpaně a Annabel se na ni pozorněji zadívala. Všimla si zarudlých očí a pochopila, že matka nejspíš probděla noc cestou z Waverly. Annabel v kočáře v opatství nejezdila a docela zapomněla, jaké je to natřásání. Rozjeli se taky mnohem rychleji, než by si s takovým povozem mohli dovolit.

Uvědomila si, že matka stále nechápe, na co se jí ptá, a tak otázku zopakovala: „Stalo se snad něco s otcem? Proto jedu domů na návštěvu?“

Lady Withramová pootevřela ústa, zaváhala, a pak si vzdychla. „Ne, tvůj otec je v pořádku. Tvá sestra je důvodem, proč jsem pro tebe přijela.“

„Kate?“ Annabel se zatvářila zmateně. Právě na sestru Kate si z osazenstva Waverly pamatovala nejlépe. Jako děti byly nerozlučné, věkem jen rok od sebe. Po Kate se jí nejvíc stýkalo a celý první rok v klášteře pro ni plakala. Nakonec se i tahle vzpomínka začala vytrácet. „Co se stalo? Ona snad...?“

„Teď ne, Annabel,“ odpověděla matka znaveně a zavřela oči. „Na vysvětlování bude času dost, jsem z té cesty vážně unavená a musím si zdřímnout.“

Annabel na moment zaváhala. „Překvapilo mě, že jsi neprijela na koni.“

Nešlo o otázku. Pamatovala si, že matka ráda jezdila, a cesta v sedle by zabrala mnohem kratší dobu.

„Tvůj otec myslel, že by ses na koni nedokázala vrátit,“ zněla strohá odpověď. „Že ses tu nejspíš jezdit nenaučila.“

Annabel nereagovala, protože ženy z opatství skutečně na koni jezdit neuměly. Ona však často pečovala o zvířata a občas se na koních svezla. Většinou tedy v noci a bez sedla, aby ji nikdo nepřistihl. Na postroje ze sedlárný se ani neodvažovala pomyslet.

Chtěla se vyptávat dál, jenže matka vypadala vyčerpaně, čemuž dobře rozuměla, protože tu noc toho sama také mnoho nenaspala. Jaké neštěstí nebo nemoc postihlo Kate, se dozví později. Raději se na to taky trochu vyspí, aby ji při tom všem smutný příběh docela nezdrtil.

Schoulila se tedy v kočáru do rohu a doufala, že usne, třebaže se to při ustavičném nadhazování zdálo obtížné.

„Jak se kruci vůbec přihodilo, že tě zasnoubili s Angličankou?“

Ross na Marachovu otázku reagoval pousmáním. Byl to jeden z jeho nejlepších bojovníků, zhruba ve stejném věku, ale tohle ho očividně uráželo. Většinou mužů z jeho družiny se nelíbila představa, že se jejich paní stane anglická dívka. Ross váhal s odpovědí příliš dlouho, a tak ho předběhl Gilly.

„Pán z Waverly zachránil před dvaceti lety Rossovu otci na křížové výpravě život,“ řekl a posmutněle dodal: „A Ross se za to uváže k anglické paničce po zbytek svých dnů.“

Ross musel potlačit smích. Gilly však byl jeho pravá ruka, stejně jako kdysi otcova. To znamenalo, že vždy uměl dobře poradit, ale také si pamatoval, co všechno Angličané provedli Skotům. Už jen kvůli tomu ho s sebou na tuto výpravu málem nevzal. Nikomu jinému ale nemohl věřit právě tak jako dvěma mužům, co ujížděli po jeho boku – Gillymu s Marachem. Dvěma skvělým bojovníkům i přátelům. Jen jim by svěřil bez váhání i svůj život.

„Je to pravda?“ zamračil se Marach, když vyjeli z lesa a začali stoupat do kopce k hradu Waverly.

„Aye, Waverly otci zachránil krk,“ zabručel Ross. „Pak se spřátelili a stvrдили to dohodou o propojení obou panství. Mně tehdy bylo sedm let a Waverlyho žena porodila o rok dřív dceru, takže to bylo jasné.“

Gilly chmurně pokýval hlavou. „Jsem rád, že starý pán přežil, ale ty za to tedy dost drazě zaplatíš.“ Naklonil hlavu ke straně a trochu potměšile dodal: „Což je ti jasné, proto jsi svatbu tak dlouho odkládal, že? Možná jsi doufal, že ta holka mezitím spadne do studny a na veselku nedojde...“

„Ale ne,“ zazubil se Ross. „Chtěl jsem se pro ni vydat už před čtyřmi lety, překazila mi to otcova smrt.“

„No ano,“ vzpomínal posmutněle Gilly.

Ross se na chvíli odmlčel. Smrt jeho otce Ransona byla sama o sobě tíživá, protože vůdce klanu MacKayů, dobrého člověka i otce, všichni postrádali. Co se ale stalo pak, vše ještě zhoršilo. Bratránek Derek se začal dožadovat uvolněné pozice s tím, že Ross je ve třiadvaceti na velení příliš mladý. Derekovu výzvu hned následovali další zájemci a rodinný klan se rozdrobil na několik skupin, z nichž každá podporovala jiného muže jako Ransonova nástupce. Ross strávil další tři roky potyčkami a obhajováním svého práva. Teprve když před rokem porazil Dereka a jeho družinu, klan se opět zklidnil a přijal Rosse za svého pána.

Ještě nějaký čas vytrval, aby měl jistotu, že klid a mír nic nenaruší, než se odvážil vypravit z hradu MacKay, aby si zajel pro nevěstu. Ta jistě nebude nadšená, že ji tak dlouho nechal čekat.

„Angličanka,“ zavrčel Marach a nechápavě vrtěl hlavou.

Ross se uculil a pokrčil rameny. To už projížděli branou na nádvoří. „Ženská jako ženská.“

„Angličanka zůstane Angličankou,“ přidal se Gilly na padacím mostě. „Ještě jsem neviděl takovou, co by nad námi Skoty neohrnovala nos. Jedna zkaženější než druhá.“

„No,“ povzdychl si Ross, „nezbývá než doufat, že tahleta rozmazlená není.“

„Doufat můžeš,“ ušklíbl se Gilly, „ale radši se připrav na uječenou potvoru, co ti bude dělat ze života peklo.“

Ross se chtěl zasmát, když vtom vzduch prořízl výkřik. Zarazil se a přitáhl uzdu. Právě projížděli nádvořím ke stáji, a tak se začal rozhlížet, odkud ten zvuk vyšel. Pak Marach ukázal k otevřenému oknu ve věži.

„Tam to bylo,“ prohodil, zrovna když se v okně na moment ukázala černovlasá žena.

„Aye,“ přikývl Gilly a přimhouřil oči. „To bude nejspíš tvoje uječená nevěsta.“ Významně pokýval hlavou. „A teď je s námi se všemi ámen.“

Marach, Gilly a tři další muži z družiny pokračovali dál ke stájím, zatímco Ross na nádvoří ještě chvíli stál a zmateně zíral na otevřené okno.

* * *

„Zmlkni, Annabel, ještě tě někdo uslyší,“ napomenula dceru lady Withramovú.

Annabel nato jen užasle pootevřela ústa. Nemohla uvěřit tomu, co slyší, a vlastně ani tomu, co se s ní děje. Začala se bát, že jí únava zatemnila mozek. Přitom se v kočáře přece jen trochu prospala a vzbudil ji až člověk, který otevřel dvířka, když zastavili. Zatímco si protírala oči, úzkostlivě pohlédl nejprve na matku a pak na ni.

Potom si s úlevou vydechl, ale matka ji postrkovala ven z kočáru. „Už dorazil?“

„Ještě ne, díky bohu,“ odpověděl ten muž procítěně. „Hlídká mi ale právě ohlásila, že z lesa vyjela šestice mužů na koních. To musejí být oni. Takže ji odveď rychle nahoru a pospěšte si.“

„No ano.“ Matka ji tedy znovu popadla za paži a vlekla ji do hradu. Annabel se nebránila, jen se stále udiveně otáčela na muže, v němž už poznala svého otce. Její matka nebyla jediná, kdo se za těch čtrnáct let změnil. Otec se náhle nezdál silný, ani pohledný, jak si jej pamatovala. Svalnatá hrud zmizela, o to víc mu narostl břich a ještě k tomu jí připadal mnohem menší. Nebo kdysi jen budil dojem vysokého muže, protože byla tak maličká?

Tvář měl zakrytou prošedivělými vousisky, která rostla do všech stran jako býlí v zahradě. Jeho proměna ji tak zaujala, že téměř nevnímala, co se kolem děje. Teprve když ji matka dovedla do ložnice ve věži a oznámila, co se chystá, Annabel zděšeně vyjekla. Pak chvíli zmateně kroutila hlavou a marně se snažila pochopit, co právě slyšela.

Zhluboka se nadechla a zkusila to co nejklidněji. „Mylady, co jste to řekla? Myslím, že jsem špatně slyšela. Opravdu...?“

„Si vezmeš MacKaye namísto své sestry,“ zopakovala matka pevně onu větu. Její rázný hlas ale ničemu příliš nepomohl.

„Jak to?“ nechápala Annabel. „Vždyť jsem skoro novicka, brzy se mám zaslíbit Bohu.“ Odmlčela se, ale když matka nic neříkala, pokračovala: „Mám se stát jeptiškou, nevěstou Ježíšovou.“

„Už ne,“ zněla rázná odpověď. „Slib jsi složit nestihla a můžeš se klidně vdát. Ross MacKay si má podle úmluvy vzít nejstarší přeživší dceru Williama Withrama, a jelikož je tvá sestra pryč, jsi ta přeživší ty. Musíš si ho prostě vzít, jinak bychom přišli o věno a spoustu peněz k tomu. V podstatě by nás to zruinovalo – takže se *vdáváš!*“

Annabel na matku oněměle zírala, než se odvážila zeptat: „A co se stalo? Jak Kate zemřela?!“

Lady Waverlyová se ušklíbla a pak se znaveně svezla na okraj postele. „To by snad bylo lepší než ta hanba, co naši rodině způsobila.“

Annabel pocítila jistou naději a přistoupila k matce. „Jestli tedy není mrtvá...“

„Utekla se synem našeho štolby,“ přerušila ji ostře matka. „Otec ji okamžitě zavrhl a vydědil. Pro naše účely tedy mrtvá je a ty si jako jediná zbylá dcera musíš vzít Rosse MacKaye.“

Annabel zoufale dosedla vedle ní, protože už se neudržela na nohou. Pak z ní polohlasem vypadlo: „Ale já přece netuším, jak se má chovat manželka. Měla jsem se stát jeptiškou a celou dobu mě k tomu vychovávali. Nevím, jak se vede domácnost ani nic dalšího,“ dodala zděšeně.

Matka ji poplácala po paži, ale když k ní Annabel zvedla oči a doufala v povzbuzení, slyšela jen: „Aye, to bude sice hrůza, ale aspoň nás to s otcem nezruinuje.“

„Chápu,“ ucedila dcera mezi zuby.

Lady Waverlyová přikývla, protože ironii nerozuměla. Abatyše by ji za podobnou reakci nejspíš hned potrestala, jenže ta ji vlastně trestala neustále. Annabel dávno pochybovala o tom, že by se mohla stát dobrou jeptiškou. Ani jako novicka se neosvědčila. I na to ji abatyše nechala čekat dlouhé roky a nakonec se nad ní nejspíš jen ustrnula.

Annabel netušila, co je s ní v nepořádku. Chtěla se stát jeptiškou a zapadnout mezi ostatní, ale neustále něčím vybočovala. Ať už to byla neovladatelná pusa, povaha nebo apetyt...

Zamračila se a přerušila tu smutnou litanii ve své hlavě. Byla si svých nedostatků dobře vědoma. Abatyše i převorka se o to postaraly víc než dost. I tak znala jen klášterní výchovu, a jestli za celé roky neuspěla tam, jak by se proboha mohla vmžiku stát manželkou a hradní paní? To jí přece neříkalo už vůbec nic.

Annabel si zoufale vzdychla a matka jako na povel vyskočila z postele.

„Měla bych urychleně najít komorné, aby tě převlékly,“ oznámila cestou ke dveřím.

„Převlékly?“ podivila se dívka a také vstala.

„No, chceš se snad vdávat v tom rubáši?“ podivila se matka, jako by to bylo nad slunce jasné.

„Co... On už je tady?“ vyjekla Annabel.

„Ne, ale dorazí každou chvíli. Jenže dát tě trochu do pořádku zabere věčnost. Počkej tu, hned se vrátím.“

„Matko?“ zastavila ji ještě Annabel na odchodu.

Lady Waverlyová se netrpělivě ohlédla ve dveřích. „Co je?“

Annabel zaváhala, ale pak zvedla hlavu a vyslovila otázku, která ji trápila od chvíle, kdy odjela ze svého působiště. „Proč jsi mě vlastně poslala do Elstow?“

Matka jen mírně povytáhla obočí. „Protože bys tam později stejně skončila.“

„Jak to?“

„A Kate taky, kdyby se mi narodil ještě syn. Jenže na to nedošlo. Přestože jsem ještě několikrát byla v očekávání, žádné další živé děcko na svět nepřišlo.“

Nebylo jasné, zda to vyslovila s lítostí nebo s úlevou. Zdálo se, že chtěla manželovi porodit alespoň jednoho syna a dcery se jevily jako nadbytečná starost.

„Takže Kate tu musela zůstat,“ pokračovala matka, „jako nejstarší potomek a dědička, aby se naučila, jak spravovat hrad, aby ho po naší smrti mohla spolu s manželem převzít. U tebe ale nebyl důvod, proč tě tu držet.“

„Nikdy tě nenapadlo, že bych se taky mohla provdat?“ zeptala se Annabel šeptem, i když už tušila, co uslyší.

Matka se ušklíbla a zavrtěla hlavou. „Kate byla vždy ta pohlednější, ty spíš takové nohaté děcko. Najít vhodného urozeného ženicha by nás stálo víc, než jsme byli ochotni utratit. V klášteře se našťestí spokojili s polovinou té sumy a navíc tě přijali v útlém věku, takže tě nebylo třeba celé dlouhé roky živit a šatit. Kromě toho je vždycky dobré mít v rodině někoho, kdo se modlí za tvou duši.“ Lady přimhouřila oči. „Přiměla tě abatyše, aby ses za nás modlila, že?“

„Ano,“ přikývla Annabel posmutněle.

„To je dobře.“ Matka se uvolnila, ale ihned se zase zamračila. „Musím najít služebné. Bude s tebou ještě hodně práce, jestli máš vypadat k světu.“

„Jistě,“ zamumlala dcera směrem k zavřeným dveřím. Byla na poznámky, že je pro všechny jen zklamáním, dávno zvyklá. Přes všechnu snahu se nikdy nezavděčila ani abatyši, a stejně to nejspíš bude i s jejím manželem.

Pokusila se zahnat tíživé myšlenky a rozhlédla se po pokoji. Byla si téměř jistá, že jde o ložnici, kterou kdysi sdílela s Kate, přestože povlečení a kožešiny na posteli byly jiné. Napadlo ji, že Kate musela být do toho hocha ze stáje skutečně zamilovaná, když se kvůli němu vzepřela rodičům. Ještě se na to matky zeptá, až se vrátí, pomyslela si, když si stáhla plachetku.

„Ještěže jsem si tu hlavu nestihla oholit,“ zašeptala a prohrábla si prameny dlouhých tmavých vlasů. To by jí v téhle situaci rozhodně nijak nepomohlo.

Přeložila Lucie Majerová